706/04

Den 27. september 2004 blev i sag nr. 62.606:

xxxxxxx xxxxxx
xxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxx

mod
Alm. Brand Forsikring A/S
Midtermolen 7
2100 København Ø

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har tegnet ulykkesforsikring i Alm. Brand Provinsforsikring A/S, nu Alm. Brand Forsikring A/S, påstår selskabet pligtig til at anerkende, at hun har været udsat for et dækningsberettigende ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at det anmeldte hændelsesforløb ikke er et ulykkestilfælde i forsikringsbetingelsernes forstand.

Klageren, der er overlærer på en handelsskole, anmeldte den 28/7 2002, at hun den 2/2 2001 havde pådraget sig en psykisk skade på sit arbejde. Af skadeanmeldelsen fremgår det, at skaden var sket ved, at en af hendes voksenelever havde truet med at slå hende ihjel.

Klageren har i egne notater af 10/8 2001 redegjort for hændelsen således:

> "Onsdag den 21. feb.: T sad den dag uroligt på sin plads i klassen uden bøger og ikke aktiv med det, vi arbejdede med. Jeg tog eleverne ud i mellemgangen i barakkerne til en personlig samtale om deres karakter, gav dem deres karakter og havde en lille snak med dem om den. Eleverne kom hurtigt efter hinanden, men T måtte jeg vente på, til han provokerende kom ud til mig. Jeg havde dårligt fået sagt, hvad han havde fået, før han fór ind i klassen, ud af lokalet, over til BV (vores souchef), kom fa-

rende tilbage igen, smækkede med dørene, så det hele gyngede og råbte og skreg de værste ord på dansk og engelsk om og til mig. Inde i klasselokalet råbte han: 'Jeg slår hende fandeme ihjel'. Da jeg var færdig med samtalerne, advarede de andre mig mod at være alene med ham, da de mente, han kunne gøre alvor af sin trussel.

…

Lige på det tidspunkt har jeg ikke opfattet situationen som andet end kaotisk, og jeg opfordrede alligevel T til at vi skulle tale tingene igennem. Han sagde først nej, han ville over hovedet ikke snakke med mig, jeg opfordrede ham igen til en samtale for at komme videre, og han gik så med til det. Vi gik over på gangen, hvor vi mødte EL, som også er klassens studievejleder. Vi gik alle tre ned på EL's kontor, hvor T påstod, at han og jeg ikke kunne samarbejde, at vores kemi ikke passede sammen, og at han ikke gav køb på noget som helst. Han gjorde, hvad han havde lyst til, lige meget hvor han var, og til hvem han talte, og så var han ellers lige glad med, hvad andre mente om ham. Jeg konfronterede ham med hans udtalelse om, at han ville slå mig ihjel, og han sagde, at jeg kunne politianmelde ham og gøre, hvad jeg ville, han var lige glad, og at han mente, hvad han havde sagt. Han virkede meget sikker på sig selv og på det, han sagde.

Pludselig gik det op for mig, at jeg sad lige over for en mand, der havde truet mig med at ville slå mig ihjel, og at det var en syg mand, jeg arbejdede med. Jeg forstod, at han mente, hvad han sagde. Jeg følte det meget mærkelig inden i mig og blev meget mærkelig til mode. Jeg blev bange, meget bange, jeg må have fået et chok og var stærkt påvirket af situationen.

Jeg gik fra mødet ud til undervisningen i storrummet og havde der en mærkelig oplevelse. Jeg kom chokeret fra mødet ud til alle de andre unge, og de var lige så søde og venlige som de plejede at være. Det gjorde på en eller anden måde et meget stort indtryk på mig, alt var jo som det plejede at være i storrummet. Jeg kom som fra en verden til en anden, og det gik op for mig, at alle andre var, som de plejede at være. Det var oplevelsen med T, der havde 'gjort et eller andet' ved mig, og der var sket noget for mig og i mig."

3. 62.606

Den 15/7 2002 anerkendte Arbejdsskadestyrelsen forholdet som en arbejdsskade. Den 15/9 2003 fastsatte Arbejdsskadestyrelsen klagerens varige mén til 15 %.

I speciallægeerklæring af 8/8 2004 udarbejdet af L.L.B., overlæge og speciallæge i psykiatri, fremgår det, at klageren efter mordtruslen har en del symptomer på depression, og at hun lider af posttraumatisk belastningsreaktion i ganske alvorlig grad.

I skrivelse af 4/9 2003 afviste selskabet, at klageren havde været udsat for et dækningsberettigende ulykkestilfælde. Som begrundelse anførte selskabet, at "episoderne havde stået på over et stykke tid, og at der ikke var nogen påviselig beskadigelse af legemet".

Klageren er utilfreds med selskabet afgørelse og har i skrivelse bilagt klageskemaet anført:

> "Læses egen redegørelse af 10.08.01 (bilag til speciallægeerklæringen) som ligger til grund for arbjdsskadestyrelsens brev af 15.07.02, fremgår det klart, at T er en vanskelig elev, men at de 'sammenstød', der har været med ham klart ligger inden for det daglige arbejdsområde, og hvad man som kontaktlærer skal arbejde med, mens det ikke er normalt at blive truet på livet i den sammenhæng. Det, der udløser skaden, sker pludseligt og uventet den 21.02.01 i det øjeblik han råber: 'Jeg slår hende fandeme ihjel'. (Et traditionelt færdselsuheld varer betydelig flere sekunder end denne udtalelse).
>
> …
>
> Da centralnervesystemet er en ikke uvæsentlig del af legemet, og da der her ifølge speciallægeerklæringen er sket en psykisk invalidering med diagnosen: 'posttraumatisk belastningsreaktion og depressiv enkelt episode af moderat grad', hvilket Arbejdsskadestyrelsen sætter til en mén-grad på 15 procent, mener jeg, der er en påviselig beskadigelse af legemet."

Selskabet har i skrivelse af 25/11 2003 til nævnet fastholdt sin afgørelse. Til støtte herfor har selskabet henvist til Østre Landsrets dom af 10/5 2000, hvor sagsøgeren - efter at have været udsat for en dramatisk hændelse i en lufthavn, hvor der udbrød brand - pådrog sig posttraumatisk belastningsreaktion. Landsretten fandt, at sagsøgerens lidel-

se måtte anses for at være af psykisk karakter, og at det ikke var godtgjort, at sagsøgeren havde været udsat for en fysisk beskadigende påvirkning. På den baggrund fandt retten, at "sagsøgeren ikke har været udsat for en sådan indvirkning på og beskadigelse af legemet som omhandlet i forsikringsbetingelsernes definition af ulykkestilfælde".

Klageren fremkommer herefter i skrivelse af 8/1 2004 til nævnet med følgende bemærkninger til det af selskabet anførte:

"Som det fremgår af ØLD sidste afsnit side 3 og begyndelsen af side 4, varer påvirkningen ca. ½ time, og den kan vel derfor ikke kaldes pludselig.

Nogle oplysninger fra ovenstående sag, som belyser punktet i min sag:
Der står ikke i definitionen, at der skal være tale om en fysisk beskadigende påvirkning. Det må være forsikringsselskabet, der er ansvarlig for forsikringsbetingelsernes udformning og dermed også ansvarlig for, at de ikke kan misforstås, så det er nødvendigt med retslige afgørelser. Der står ikke, at psykiske skader ikke er omfattet af forsikringen.

I proceduren står der: 'Der gælder ikke noget krav om, at der skal være sket en fysisk indvirkning på den forsikredes legeme, men selv om det må være tilfældet, er kravet opfyldt, fordi det stresssyndrom, som sagsøgeren har lidt af efter begivenhederne i lufthavnen, er en biologisk reaktion på begivenheden, jf. overlæge J.B.s erklæring. Efter retspraksis (U82/585 H) og den juridiske teori på området kan psykiske indvirkninger efter omstændighederne anerkendes som ulykkestilfælde, og i denne sag er der meget klart påvist en skade i form af posttraumatisk stresssyndrom.'

Jeg mener derfor stadig, at der er sket en påviselig skade af legemet, og at denne, i modsætning til ØLD, er pludselig, da mordtruslen varer få sekunder …"

I Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 15/7 2002 hedder det bl.a.:

"De har i forbindelse med Deres arbejde haft utallige sammenstød med en af vokseneleverne og den 21. februar 2001 truede eleven med at slå Dem ihjel, da De meddelte ham hans karakter. De har oplyst, at eleven efterfølgende blev konfronteret med sin udtalelse, hvorefter han uanfægtet gentog truslen. De har efterfølgende følt

angst, tvangstanker, spiseforstyrrelser, adfærdsændringer og en følelse af at være forfulgt."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**B Forsikringens omfang**

Forsikringen giver ret til erstatning ved ulykkestilfælde, hvorved forstås en tilfældig af den forsikredes vilje uafhængig pludselig udefra kommende indvirkning på legemet, som har en påviselig beskadigelse af dette til følge."

Nævnet udtaler:

Efter sin gennemgang af sagen er det nævnets opfattelse, at en skade, som den, der er overgået klageren, ikke kan betegnes som et ulykkestilfælde, således som dette defineres i forsikringsbetingelserne.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen